

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 396
din 11.03.2008**

Dosar nr.: 767/2007

Petiția nr.: 17425 din data 29.11.2007

Petent: C N

Reclamat: Ministerul Internelor și Reformei Administrative; Inspectoratul General al Poliției Române

Obiect: refuzul de a dispune încetarea raporturilor de serviciu ca urmare a numirii într-o altă funcție publică în conformitate cu prevederile art 69 lit e din Legea 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, neplata primelor de vacanță

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1.1. C N , cu domiciliul în (

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Ministerul Internelor și Reformei Administrative, cu sediul în București, Piața Revoluției, nr.1A, sector 1

I.2.2. Inspectoratul General al Poliției Române, cu sediul în București, str. Mihai Vodă, nr.6, sector 5

II. Obiectul sesizării

2.1. Refuzul nejustificat de a-i aproba cererea de a dispune încetarea raporturilor de serviciu ca urmare a numirii într-o altă funcție publică. în conformitate cu prevederile art 69 lit e din Legea 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, neplata primelor de vacanță

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petentul se consideră discriminat de către Ministerul Internelor și Reformei Administrative - Direcția Management Resurse Umane și Direcția Generală Juridică, prin răspunsul nejustificat de a-i aproba cererea de a dispune încetarea raporturilor de serviciu ca urmare a numirii într-o altă funcție publică, în conformitate cu prevederile art. 69, lit.e) din Legea 360-2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare.

3.2 În fapt, petentul este ofițer principal II în cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.- Direcția Generală de Combatere a Criminalității Organizate-Direcția de Combatere a Marii Criminalități Economico-Financiare. În 2007 a participat la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, unde a fost admis, dobândind calitatea de auditor de justiție. Petentul a întocmit un raport la I.G.P.R., prin care solicită încetarea raporturilor de serviciu , ca urmare a numirii într-o altă funcție publică. În răspunsul comunicat de către IGPR i s-a comunicat că solicitarea nu poate fi soluționată favorabil, singura modalitate în care pot înceta raporturile de muncă fiind conform art 69 lit d sau f din Legea 360/2002 privind Statutul polițistului

3.3 Petentul semnaleză un alt aspect al discriminării la care este supus de către reprezentanții MIRA, și anume plata primelor de concediu. Printr-o serie de acte normative, plata sumelor de bani corespunzătoare acestui drept a fost suspendată până la data de 31.12.2006, astfel că începând cu data de 01.01.2007, reprezentanții MIRA aveau obligația de a plăti funcționarilor publici din subordine primele de concediu retroactiv, adică și pentru perioada în care a fost suspendată plata.

IV. Procedura de citare

4.1. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.2. Prin adresa cu nr.1763, din 24.01.2008 a fost citat petentul. Prin adresa nr.1764 din 24.01.2008 a fost citat Ministerul Internelor și Reformei Administrative, prin reprezentant, în calitate de reclamat, iar prin adresa cu nr. 1765 din 24.01.2008 a fost citat Inspectoratul General al Poliției Române, prin reprezentant, în calitate de reclamat. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 26.02.2008.

4.3. Prin citații, Consiliul a solicitat părților să își prezinte punctul de vedere precum și orice mijloace de probe referitor la obiectul petiției, respectiv al susținerilor.

V. Susținerile părților

Susținerile petentului

5.1.1. Petentul se consideră discriminat de către Ministerul Internelor și Reformei Administrative - Direcția Management Resurse Umane și Direcția Generală Juridică, prin răspunsul nejustificat de a-i aproba cererea de a dispune încetarea raporturilor de serviciu ca urmare a numirii într-o altă funcție publică, în conformitate cu prevederile art. 69, lit.e) din Legea 360-2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare.

5.1.2 În fapt, petentul este ofițer principal II în cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.- Direcția Generală de Combatere a Criminalității Organizate-Direcția de Combatere a Marii Criminalități Economico-Financiare. În 2007 a participat la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, unde a fost admis, dobândind calitatea de auditor de justiție. Petentul a întocmit un raport la I.G.P.R., prin care solicită încetarea raporturilor de serviciu , ca urmare a numirii într-o altă funcție publică. În răspunsul comunicat de către IGPR i s-a comunicat că solicitarea nu poate fi soluționată favorabil, singura modalitate în care pot înceta raporturile de muncă fiind conform art 69 lit d sau f din Legea 360/2002 privind Statutul polițistului

5.1.3 Aspectul refuzului de încetare a raporturilor de serviciu în baza art 69 lit e îmbracă forma unei atitudini discriminatorii din partea MIRA pentru că anterior aceiași instituție a soluționat pozitiv cererea unor polițiști, de încetare a raporturilor de serviciu pe temeiul legal invocat, respectiv art 69 lit e, dispunând ca pentru dl M G încetarea raporturilor de serviciu să se facă în baza art 69 lit e

5.1.4 Petentul semnalează un alt aspect al discriminării la care este supus de către reprezentanții MIRA, și anume plata primelor de concediu. Printr-o serie de acte normative, plata sumelor de bani corespunzătoare acestui drept a fost suspendată până la data de 31.12.2006, astfel că începând cu data de 01.01.2007, reprezentanții MIRA aveau obligația de a plăti funcționarilor publici din subordine primele de concediu retroactiv, adică și pentru perioada în care a fost suspendată plata.

Susținerile Ministerul Internelor și Reformei Administrative și ale Inspectoratului General al Poliției Române

5.2.1. Referitor la sesizarea petentului cu privire la încetarea raporturilor de serviciu, ca urmare a încadrării într-o altă „funcție publică”, reclamatul face precizarea că petentul își desfășoară activitatea în cadrul IGPR, fiind numit în funcția de ofițer principal gradul II.

5.2.2 La data de 25.09.2007, petentul a fost declarat admis la INM, situație în care în prezent urmează cursurile acestei instituții ca auditor de justiție, până la finalizarea perioadei de instrucție în cadrul INM. La încheierea acestei perioade, pentru a putea accede la funcția de magistrat, petentul va trebui să promoveze examenul final organizat de către INM.

5.2.3 Referitor la temeiul legal invocat de petent, respectiv art.69 lit.e) din Legea 360/2002 privind Statutul Polițistului, pentru încetarea raporturilor de serviciu cu MIRA, în cuprinsul memoriului petentul evidențiază în repetate rânduri, faptul că auditorul de justiție este funcție publică, și că astfel cum interpretează prevederile articolului sus menționat, ar fi compatibil să se încadreze în prevederile legii privind Statutul Polițistului. Potrivit art.19 alin 1) din Legea 303/2004, după încheierea cursurilor din cadrul INM, auditorii de justiție susțin un examen de absolvire, iar cei care au promovat examenul vor fi numiți în funcțiile pentru care au optat. Deci, la momentul de față se apreciază că nu se află în situația prevăzută la art. 69 lit e), din Legea 360/2002, petentul fiind numit într o altă funcție publică, și se consideră că pentru auditorii de justiție nu există certitudinea numirii într-o funcție publică, aceasta fiind condiționată de promovarea examenului de absolvire a INM, iar în urma analizării argumentelor expuse apreciază că noțiunea de auditor de justiție nu este compatibilă cu cea de funcție publică.

5.2.4 Astfel cum statuează legiuitorul prin dispozițiile cuprinse în art.69 lit e) din Legea 360/2002 privind Statutul Polițistului, reclamatul consideră că temeiul de încetare a raporturilor de serviciu dintre petent și MIRA nu-l poate constitui art.69 lit. e). Din punct de vedere al temeiului juridic în care poate înceta raportul de serviciu al petentului, se poate fundamenta eventual pe prevederile cuprinse în art.69 lit d) adică la cerere sau lit. f) prin demisie.

5.2.5 Reclamatul arată că în cazul dlui M G nu se poate reține că acesta a fost tratat diferit față de petent deoarece persoana respectivă și-a valorificat dreptul în fața instanței. În dosarul 1570/2/2006 în care dl M avea calitatea de reclamat, instanța supremă s-a pronunțat prin decizia 1745 și a decis anularea OMIRA prin care s-a dispus încetarea raportului de serviciu și emiterea unui nou ordin de încetare a raporturilor de serviciu, dar acest lucru a fost posibil prin valorificarea unui drept procesual, astfel încât această decizie are efect doar inter partes litigantes.

5.2.6 Referitor la cel de-al doilea capăt de cerere, privind neacordarea dreptului salarial suplimentar sub forma primei de concediu, reclamatul menționează că nu există un tratament discriminatoriu, deoarece petentul nu a acționat în instanță MIRA pentru recuperarea sumelor restante, așa cum au procedat alți polițiști. În această direcție a fost adoptată OUG 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă, suspendate în perioada 2001-2006. Astfel petentul dacă se regăsește într-una dintre situațiile prevăzute de OUG 146/2007, acesta va putea fi retribuit cu suma restantă la care ar avea dreptul.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, petentul sesizează cu privire la refuzul nejustificat de a-i aproba cererea de a dispune încetarea raporturilor de serviciu ca urmare a numirii într-o altă funcție publică. în conformitate cu prevederile art 69 lit e din Legea 360/2002

privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, neplata primelor de vacanță

6.2. **În drept**, analizând faptele reținute în acest caz, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă **„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.3. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

6.4. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.5. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau

comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.6. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art. 2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

6.7 Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excudere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentului/petentei/petentilor, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.11. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 trebuie constatată o deosebire, excludere, restricție sau preferința. Sub aspectul circumstanței concretizate într-un tratament diferit, care întrunește elementul constitutiv al art.2 alin.1, și care față de obiectul dedus soluționării trebuie să fie materializat, Colegiul director reține că este supus analizei efectul creat prin refuzul MIRA de a înceta raporturile de muncă cu petentul în baza art 69 lit e din Legea 360/2002 privind statutul politistului, cu modificările ulterioare, față de o altă persoană pentru care MIRA a decis încetarea raporturilor de serviciu în baza art 69 lit e deși acesta ocupa tot funcția de auditor de justiție.

6.12. Potrivit definiției discriminării, tratamentul diferit trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit datorită unui criteriu.

6.13. Subsecvent reținerii unei împrejurări generice de tratament diferit, Colegiul Director se raportează la obiectul petiției pentru a analiza dacă ne situăm în câmpul unor categorii de persoane plasate în situații analoage sau comparabile. Curtea Europeană a Drepturilor Omului în analiza raportului de analogie sau comparabilitate a unor categorii profesionale a apreciat asemănările sau diferențele ce decurg din statutul profesiilor, condițiile de intrare în profesie, natura funcțiilor îndeplinite, modul de exercitare a funcțiilor respective, etc. (vezi cauza VAN DER MUSSELE v. BELGIUM, *Application no. 8919/80*, JUDGMENT, 23 November 1983, parag. 46)

6.14 Colegiul Director analizând plângerea formulată de către dl C N constată că acesta invoca tratamentul pe care MIRA l-a aplicat dlui M G. Petentul arată că dl M G s-a aflat în aceeași situație cu a lui, a susținut și promovat examenul la Institutul Național al Magistraturii și a solicitat încheierea raporturilor de muncă cu MIRA în baza art 69 lit e din Legea 360/2002. Colegiul Director reține că MIRA a aplicat același tratament dlui C N și dlui M G deoarece au refuzat aprobarea cererii de încetare a raporturilor de muncă în baza art 69 lit e din Legea 360/2002. Faptul că ulterior dl M G s-a adresat instanței și a obținut o sentință prin care MIRA era obligată să încheie raporturile de muncă în baza art 69 lit e din Legea 360/2002 nu este echivalent cu un tratament diferențiat aplicat părților deoarece MIRA a aplicat același tratament celor două persoane iar ulterior, ca urmare a unei hotărâri judecătorești, definitive și irevocabile, a fost obligată să emită o altă decizie. Colegiul Director reține că emiterea unui nou ordin de încetare a raporturilor de serviciu de către MIRA, în privința dlui M G a fost posibilă prin valorificarea unui drept procesual de către acesta, astfel încât această decizie are efect doar inter partes litigantes.

6.15 Pe de altă parte Colegiul Director reține că raportat la principiile în materia egalității și a non-discriminării statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană de Justiție, Curtea Constituțională a României și la obiectul petiției deduse soluționării, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001** publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care **Curtea Constituțională** reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și îndeplinirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se îndeplinește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că **justiția este în exclusivitate** o funcție a statului, care, **potrivit art.125 alin.(1)** din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, **fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private**. Curtea reține, de asemenea, că **activitatea de judecată se îndeplinește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători**, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În

consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

6.16. În acest sens, art.125 în alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituție statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

6.17 Având în vedere aspectele invocate mai devreme Colegiul Director nu poate interpreta textul art 69 din Legea 360/2002 pentru a arata care este modalitatea în care MIRA ar trebui să dispună încetarea raporturilor de muncă cu petentul, instanța de judecată fiind singura care poate proceda la interpretarea textului legal.

6.18 În ceea ce privește cel de-al doilea capăt de cerere al petentului referitor la neplata primelor de vacanță Colegiul Director reține că reclamatul menționează că nu există un tratament discriminatoriu, deoarece petentul nu a acționat în instanță MIRA pentru recuperarea sumelor restante, așa cum au procedat alți polițiști. În această direcție a fost adoptată OUG 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă, suspendate în perioada 2001-2006. Astfel petentul dacă se regăsește într-una dintre situațiile prevăzute de OUG 146/2007, acesta va putea fi retribuit cu suma restantă la care ar avea dreptul. Având în vedere cele aspectele invocate de reclamat Colegiul Director constată că prin apariția OUG 146/2007 cererea petentului a rămas fără obiect.

Opinie separată formulată de dl Istvan Haller, membru Colegiul Director cu privire la primul capăt de cerere

Din definiția discriminării, dată de art. 2 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, republicată, coroborată cu art. 1 alin. 3 și art. 2 alin. 3, rezultă că într-un caz în care se invocă discriminarea trebuie analizate următoarele aspecte:

- existența unei situații comparabile;
- existența unei deosebiri, excluderi, restricții sau preferințe;
- existența unui criteriu;
- existența unui drept afectat;
- existența unei justificări rezonabile.

1. Privind situația comparabilă, pe de o parte trebuie analizată situația comparabilă dintre persoanele cu funcții publice și auditoriul de justiție, pe de altă parte situația comparabilă dintre persoanele care și-au câștigat un drept prin hotărârea instanței și persoanele care nu s-au adresat instanței de judecată.

1.1. Funcțiile publice și funcția de auditor de justiție sunt comparabile, având în vedere prevederile art. 14 din **Legea nr. 188/1999**, art. 17 alin. 1 și alin. 5, art. 86 din **Legea nr. 303/2004**.

1.2. În cazul BEIAN împotriva ROMÂNIEI, la data de 06.12.2007 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a soluționat **Cauza nr. 30.658/05**, arătând că Înalta Curte de

Casație și Justiție are rolul de a oferi o interpretare unitară a legilor. Întrucât această curte, în cazuri similare, a dat o interpretare favorabilă petentului, reclamatul trebuia să țină cont de această interpretare și în situația petentului, pentru a nu-l supune la declanșarea unui proces al cărei finalitate ar trebui să fie evidentă. În consecință, există o situație comparabilă dintre persoanele care și-au câștigat un drept prin hotărârea instanței și persoanele care nu s-au adresat instanței de judecată.

2. Deosebirea dintre cele două situații comparabile este evidentă: într-o situație persoanele în cauză au obligația de plată, în cealaltă situație nu.

3. Dacă comparația se face între persoanele cu funcții publice și auditoriul de justiție, criteriul diferențierii este cel profesional, dacă comparația se face între persoanele care și-au câștigat un drept prin hotărârea instanței și persoanele care nu s-au adresat instanței de judecată criteriul diferențierii este cel opțiunii pentru alegerea unei căii privind remedierea situației.

4. Solicitarea ca petentul să plătească o sumă considerabilă în situația în care renunță la calitatea de polițist are ca efect restrângerea drepturilor în materie de angajare.

5. Privind diferențierea dintre persoanele cu funcții publice și auditoriul de justiție, reclamatul nu invocă nici o justificare rezonabilă, privind diferențierea dintre persoanele care și-au câștigat un drept prin hotărârea instanței și persoanele care nu s-au adresat instanței de judecată, reclamatul arată că „*precedentul judiciar nu constituie izvor de drept*”. Fără a intra într-o critică aprofundată a acestei teorii, subliniez totuși că nenumărate tratate de drept consideră că jurisprudența internă reprezintă un izvor secundar de drept. A nu ține cont de deciziile Înaltei Curți de Casație este o regretabilă eroare a reclamatului, întrucât obligă petentul și persoane aflate în situație similară să se adreseze în mod inutil instanței, care, dacă ar da o soluție contrară ar deschide calea petentului către Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Întrucât hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului constituie izvor principal de drept pentru Curte, această practică a reclamatului și a altor autorități ai Statului Român pot duce la condamnarea repetată a României de către Curte și plata daunelor pentru încălcarea principiului egalității în fața legii și în fața autorităților publice. Astfel consider că justificarea invocată de reclamat nu se poate considera o justificare rezonabilă, în interpretarea art. 2 alin. 3 al **O.G. nr. 137/2000**, republicată, și conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

În consecință, constat că faptele reclamatului constituie discriminare conform art. 2 alin. 1 din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor faptelor de discriminare**, republicat.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu 5 voturi pentru și 1 împotriva**

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu constituie acte de discriminare conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;
2. clasarea dosarului;
3. se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;
4. o copie a hotărârii se va transmite **Ministerului Internelor și Reformei Administrative și Inspectoratului General al Poliției Române**

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

ISTVAN HALLER – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

IONITĂ GHEORGHE - Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA - Membru

Data redactării 21.07.2008

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.